

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

- GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Zondaggroep I,
3 juni 1962.

Goedenmorgen, vrienden.

Ik hoor zo licht politiek gebabbel aan het begin van de wijding. Het schijnt dat godsdienst en politiek tegenwoordig steeds meer samengaan. En ik ben half en half geneigd om daar toch even bij in te haken.

Wanneer we op het ogenblik de wereld zo bezien, dan ontdekken we een aantal verschillende werkingen. Daarvan is er één, die zeer duidelijk gepaard gaat met hongersnood en bepaalde natuurrampen; een tweede reeks blijkt gepaard te gaan met noodgedwongen bevrijdingen, zoals dat heet (dus toekenning van grotere vrijheden); en een derde met wat ik zou willen noemen onredelijke angst, onredelijke paniek en onzekerheid.

Wanneer je dat zo ziet op aarde, moet je je wel eens afvragen: Hoe zou dat nu eigenlijk tot stand komen?

De hongersnood-kwestie nl. beweegt zich in een vaste lijn, welke op het ogenblik blijkt te lopen practisch van N.N.O. naar Z.Z.W. met een raaklijn, die loopt via Nome (Alaska) over China (neem Shanghai als middelpunt, dat is echter niet helemaal juist) en vandaaruit verder trekt in de richting van Afrika.

De lijn van liberaties loopt andersom. Die loopt op het ogenblik ook naar het oosten en blijkt zich uit te strekken van laten we zeggen de Hudsonbaai, iets zuidelijker Moskou, wederom over China, vandaaruit in de richting van de zeeën ten noorden van Australië tot waarschijnlijk binnenkort Z.-Amerika.

Dan zien we de lijn van onzekerheid, welke naar het westen toe loopt; in dit geval van Rome in de richting Boston en vandaaruit weer verder naar Azië.

Het trekken van zo'n lijn is betrekkelijk eenvoudig. En velen onder u hebben zich - misschien door de lessen, die u al eens hebt gehad - wel eens afgevraagd: Is dit nu eigenlijk niet een invloed, die rond de wereld wandelt? Daarin kunt u natuurlijk gelijk hebben, maar men zou het ook anders kunnen zien.

Er zijn gebeurtenissen en invloeden op aarde, die practisch onvermijdelijk zijn. Die invloeden zelf treden altijd weer op en met een vaste frequentie. Ze treden op met een vast verloop. Verder ontdekken wij dat er in tijd gerekend regelmatige perioden tussen liggen. Om een voorbeeld te geven: Ongeluk A. gebeurt; ongeluk B. gebeurt onder gelijke omstandigheden na 6 weken of 9 weken. Hier komt een vaste verhouding tot uitdrukking.

U begrijpt, dat ik dit alles heel simpel voorstel. Ik zou u daarover vandaag iets willen vertellen. Dan krijgt u meteen een klein beetje meer idee van de vreemde factoren, die er in uw wereldpolitiek enz. meespelen.

Wij kennen tijd als een z.g. vierde dimensie. Dat is natuurlijk onjuist. Maar goed, voor de wereld is de tijd een niet werkelijk meetbare factor (een niet-bepaalbare factor dus) samengesteld uit energie, beweging, massa-verhouding en veldsterkte-verhouding. Nu zou je zo kunnen zeggen: Buiten de lijn van de tijd bestaat er een andere wereld. Dat is de wereld van de geest. Maar buiten de wereld van de geest bestaan er ook vaste waarden.

Laten we zeggen, dat er daar net zo goed stopborden staan als hier. Maar in plaats dat zo'n stopbord dus alleen in die andere wereld staat, is het een cosmisch stopbord; d.w.z. het loopt uit die andere dimensies door en beroert ook uw eigen cosmos. Dan kan dus de geaardheid van genoemd stopbord b.v. behoren tot een wezen met 8 of 9 dimensies. In ieder geval, het zal als zodanig niet kenbaar zijn op aarde. Het is op aarde wat we noemen een invloed geworden, omdat het als wezen niet meer te onderscheiden is, als we alleen maar van drie dimensies uitgaan. En dan noem je dat op aarde heel vaak: het toeval, het noodlot.

Maar dit stopbord (ik heb nu maar stopbord gezegd, ik had net zo goed wat anders kunnen zeggen) heeft zijn eigen kwaliteiten. Nu stellen we ons eens voor, dat dat stopbord geringd is; rood en wit, bij wijze van spreken. De aarde beweegt zich. Ze beweegt zich in een cirkelbaan rond de zon en met de zon langs een parabolische baan in de richting van een bepaalde ster. Nu kan er een ogenblik komen dat zo'n super-dimensionaal stopbord dus precies op de baan ligt van de aarde. Nu draait de aarde. Beroert ze dat stopbord - dat aardig wat groter is dan de aarde qua invloed - dan beweegt ze zich dus daardoorheen. Ze verschuift echter; ze komt van rood even in wit en keert weer in rood terug. Zeg nu, dat wit gunstig is voor de mens en rood ongunstig. Op rood reageert hij met onbeheerstheid, op wit reageert hij met beheerstheid. Dan zal in de periode, dat de aarde zich in rood bevindt, verwacht kunnen worden dat allerhand ellende eruit voortvloeit.

Nu gaat de zon verder; de aarde draait rond; er gaat een jaar voorbij. Wat gebeurt er? De aarde komt weer in het stopbord, maar nu op een ander punt. Gelijksoortige invloeden treden weer op. En ofschoon die invloeden stoffelijk niet kenbaar zijn, zijn ze toch voldoende kenbaar en duidelijk aan hun gevolgen.

De mens moet daarop reageren. Wanneer hij dat doet, dan ontstaan dus in zijn eigen wereld resultaten. Ook materialen kunnen daarop reageren. Dan zouden we dus kunnen zeggen, dat datgene, wat men op aarde toeval, ongelukkige samenloop van omstandigheden enz. pleegt te noemen, van een meer cosmisch standpunt uit gezien wel eens zou kunnen zijn: een intersectie van werelden met verschillende dimensionele waarde. Het klinkt erg gewichtig, maar ik hoop dat u het toch hebt begrepen.

Nu ga ik de zaak eens een beetje anders voorstellen. We hebben niet alleen te maken met één kracht, maar we kunnen te maken hebben met 4 of 5 verschillende werelden, die alle op een bepaald ogenblik hun invloed op aarde laten gelden, omdat de aarde in haar baan tijdelijk die werelden snijdt. Die werelden zien elkaar net zo min als de werelden van de geest normaal door de mens worden gezien. Dan zou je kunnen zeggen, dat dat heel vaak voor de aarde een soort cirkel van verschillende beïnvloedingen wordt. Het is net, alsof de aarde zich niet dóór de invloeden beweegt, maar of het punt, waarmee de aarde a.h.w. die invloeden het eerst beroert (de richting, waarin ze gaat dus, de impact, de inslag), steeds wisselt. En dan kun je je misschien voorstellen, dat de aarde als een bootje in het water is. Voor de boeg krijgen we dus een opstuwning van water, daarna krijgen we een golfdal en dan een golfbeweging. Waar nu het water omhoog gaat, daar is dus het vlak van aanraking tussen die vreemde invloed en uw eigen wereld groter; maar dat betekent ook, dat ze gelijktijdig elders kleiner wordt.

En wat hebben we nu gekregen? Ik ga het nu maar eens heel eenvoudig

zeggen. Ik zal het dadelijk nog eens technisch verklaren voor degenen, die het kunnen nalezen.

Er zijn dus bepaalde cosmische invloeden, die een eigen beweging kunnen hebben, maar die niet tot uw wereld behoren. Zo kunnen onderling zoveel verschillen, dat ze vergeleken kunnen worden bij totaal differente sferen, die elkaar niet eens waarnemen of beroeren. Wanneer echter een wereld in een krachtveld komt, ondergaat zij automatisch diens beïnvloeding. Als de twee richtingen van beweging (die van de aarde en die van het krachtveld elkaar raken, dan wordt op dat punt de sterkste invloed van het krachtveld op aarde geuit. Daarachter ligt een deel, waarop die invloed praktisch niet merkbaar is.

Dan ga ik nu praten over wereldpolitiek, hongersnood, natuurrampen, ongelukken, revoluties en weet ik wat nog meer. Dan zeg ik: Wij hebben te maken met deze cosmische invloeden, die in zichzelf zijn gefixeerd; ze hebben dus een vaste betekenis en een vaste waarde. Wanneer de aarde door dat gebied is heengegaan, komt ze weer op een terrein waar misschien weer andere invloeden heersen. Op het ogenblik echter bevindt ze zich op een kruising waar tenminste drie verschillende sferen of werelden elk voor zich de baan van het zonnestelsel snijden en gelijktijdig dus de baan van de aarde beroeren; daarbij bewegen zij zich tevens onderling in verschillende richtingen. Een invloed van disharmonie brengt dus b.v. hongersnood over de wereld. Een andere invloed echter gaat de aarde voorbij, omdat haar snelheid groter is dan die van de aarde. De raakpunten liggen dan aan twee kanten van de aarde. Het derde en sterkste punt is het punt, waar de kracht de aarde direct beroert. En zo zijn er dus 3 invloeden. Binnenkort krijgen we er nog twee bij. Eén ervan ligt in hetzelfde vlak als de huidige tendenz van onzekerheid, twijfel en paniek. De tweede is weer geheel anders dan de eerste en behoort dus eigenlijk tot een andere sfeer of wereld.

Nu kunnen wij wel zeggen: "Dan worden wij dus beheerst door het noodlot." Nu, zo is het ook weer niet. Die invloeden werken weliswaar op de wereld in, maar de wijze waarop wij die invloeden beseffen en ons al dan niet ernaar regelen, zal beslissen wat ze voor ons betekenen. Als er hier een stevig briesje staat en je wilt met alle geweld tegen de wind in gaan trappen, terwijl het eigenlijk helemaal niet noodzakelijk is, dan moet je je ook niet beklagen, als je na in een half uur een afstand te hebben afgelegd die je te voet in een kwartier doet - afgemat en puffend moet zeggen: "Ik kan niet verder." Heb je de wind mee, dan heb je kans dat de een of andere politie-agent je aanhoudt, omdat je de maximum snelheid hebt overschreden.

Zo is het met die cosmische invloeden ook. Al deze beroeringen van vaste waarden uit andere werelden met uw wereld veroorzaken stromingen. De mens kan aan die stromingen zelf niets veranderen. Wat hij wel kan doen, is zijn eigen houding ten opzichte daarvan wijzigen en zich zo op de meest gunstige manier aanpassen aan condities, die nu eenmaal onvermijdelijk zijn.

Nu, dat hebben we toch zeker allemaal begrepen? Dan moet je nu eens luisteren, het wordt misschien nog interessant ook.

Nu zitten we in de wereldpolitiek te donderen en niemand weet eigenlijk wat hij wil. Iedereen is bang voor een ander, niemand durft iets te doen. Iedereen voelt zich toch weer gedrongen om iets te doen en daarom doen ze alles half enz. enz. Gebrek aan consequentie.

Overall zien we dit weerkaatst; zakelijk, denk eens aan de beurspaniek in New York (welke we al eens hebben voorspeld). Denk ook eens even aan de toenemende werkeloosheid in bepaalde gebieden op het ogenblik, tijdens een z.g. hoog-conjunctuur. Denk aan al die stakingsgolven, die net niet helemaal doorgaan, die ten slotte altijd weer stranden op een soort compromis. Dan kun je zeggen: Kijk eens, die invloed is hier ongunstig. De mens ziet niet in wat hij moet doen. Hij is bang om te verliezen, hij is bang om te winnen en daardoor raakt hij steeds meer kwijt.

Nu is het logisch dat iemand, die blijft staan, terwijl een ander er met zijn boterham vandoorgaat, omdat hij net water, om te drinken heeft gehaald, eten noch drinken overhoudt. Het logische is dus: ga achter datgene aan, wat je het moeilijkst kunt terugwinnen. Op aarde zou dat - althans volgens mij - moeten zijn vrijheid. Ik spreek niet over democratie. Dat is één van de meest mishandelde woorden van deze tijd. Maar vrijheid dus. Het idee van zelfstandig leven, zelf consequenties dragen, maar dan ook het recht hebben om zelf iets te beslissen. Op het ogenblik zeggen de mensen: "Ja, maar als we te veel achter de vrijheid aanjagen, dan gaat onze welvaart eraan."

Nou, jongens, als je op het ogenblik die welvaart van jullie zou zien, zou je zeggen: "Tjonge, tjonge, dat ze die nog niet in het tehuis voor ouden van dagen hebben gebracht, want vandaag of morgen wordt 'ie begraven." Met andere woorden: die welvaart kun je niet houden, tenzij er iets verandert in de mensheid.

Nu kunnen wij dus proberen om tegen de stroom in te gaan. Wij kunnen dus zeggen: Wij gaan wat is met geweld verbeteren. Dan komen we feitelijk toch niet verder, want daardoor wordt onze welvaart bedreigd, terwijl we gelijktijdig de vrijheid aantasten, waaruit de nieuwe welvaart zou kunnen voortkomen. Er ontstaat dus - wat men zou kunnen noemen - een zeden- en karakterbederf in de zin van een verstarring en een verminderd persoonlijke aansprakelijkheid.

Je kunt aan de andere kant ook consequent zijn en zeggen: Wij gaan niet eerst kijken naar wat we ermee kunnen verdienen of kunnen behouden. Maar: Daar, waar we kunnen, zullen wij de vrijheid bevorderen met middelen, die geen geweld inhouden en dus niet de vrijheid van anderen onmiddellijk aantasten.

Dat klinkt natuurlijk utopisch, maar het is wel degelijk mogelijk. Dat is b.v. een van de redenen waarom de Russen, die in Oost-Duitsland waren, tot voor kort allemaal eerst een heroriënteringscursus van 6 maanden kregen, voordat ze met verlof naar huis mochten. Want juiste vrijheid, persoonlijke aansprakelijkheid en zelfstandig denken zijn waarden, die veel machtiger zijn dan honderd machinegeweren.

En dat vergeten de mensen nu. Ze gaan op het ogenblik dus tegen de wind in. Ze proberen een status quo te handhaven, die ze niet kunnen handhaven. Daardoor doen ze zichzelf geweld aan, verzwakken ze hun eigen moreel besef, hun gevoel van aansprakelijkheid, hun ideeën van rechtvaardigheid en eerlijkheid. Aan de andere kant kunnen zij niet verwerven wat ze willen en niet behouden wat ze willen. Ze raken aan alle kanten wat kwijt. Ze zouden dus met de wind méé moeten gaan. En typisch genoeg treft dat in een bepaald gebied (in een groot deel van China op het ogenblik) samen met hongersnood en natuurrampen.

Nu zult u zeggen: "Hoe komen die natuurrampen er dan? Dat is dan toch zeker onvermijdelijk?" Nu, dat is ook weer betrekkelijk.

Kijk eens, de overstroming van de Nijl in het oude Egypte was in vele gevallen eigenlijk een natuurramp. Totdat men een systeem vond, waardoor men bepaalde gebieden zo behandelde, bebouwde en zelfs beschoeide (daar werden bepaalde rietkraggen geplant) om te voorkomen, dat het land met het water van de Nijl zou wegspoelen. Verder had men op bepaalde afstanden kanalen gegraven. En de overstroming, die eens een beletsel was voor het ontstaan van een cultuur, werd later zelfs de basis van het hele Egyptische rijk. Het ligt er maar aan van welk standpunt uit wij iets benaderen.

En wat blijkt nu? Die hongersnood kan alleen ontstaan, wanneer de mens - om het nu eens zo uit te drukken - al zijn eieren in één mandje doet; wanneer hij zich vastklampt aan één vast en geldend systeem, wanneer hij zijn flexibiliteit verliest. Maar de tekenen van die verandering zijn reeds een paar jaar kenbaar. Wanneer de mens had omgeschakeld op gewassen, die bij een zekere droogte nog kunnen gedijen, wanneer hij daarbij zich had bezig-

gehouden met een reorganisatie van de veeteelt die noodzakelijk was, dan had hij nu enorm veel kunnen produceren, omdat er nl. niet sprake is, zoals u misschien denkt, van een verzengende droogte van jaren. Er is alleen sprake van een tekort aan vochtigheid over het geheel; en daarbij van temperaturen, die b.v. de tuinbouw, de graanbouw en de rijstbouw in verschillende gebieden ernstig hebben aangetast en bedreigd. En nu weet u allen: als u geen rijst kunt verbouwen, omdat de grond te droog wordt; dan kunt u zo onder de hand wel eens aan aardappelen gaan denken en omgekeerd. Een mens, die uitgaat van zijn "planning", van zijn ideeën, van wat hij wil, loopt vast.

In Nederland zeggen ze b.v.: "Wij willen een zekere winst maken met onze aardappelen. Dat is nu al een paar jaar niet gelukt, dus verbouwen we geen aardappelen." fout. Ze hadden zó moeten redeneren: We hebben een paar jaar gezien, dat het niet helemaal goed is. Laat ieder voor zich een deel van het risico nemen. Laat iedereen wat aardappelen en wat kool verbouwen of wat graan en wat groente, noem de mogelijkheid maar. Dat hebben ze niet gedaan. Er zijn mensen geweest, die hebben gezegd: "Wij verbouwen aardappelen, want daarmee kunnen we wel wat verdienen." Toen dat niet doorging, werden ze heel erg boos. Ze kregen steun van de staat en zeiden toen: "Maar dat is geen echte winst. We moeten toch ook nog wat verdienen." Daarom zijn ze nu zo erg kwaad op die minister (is het niet Marijnen, of is het een ander? Ja goed, blij dat ze bij ons geen aardappelen hoeven te kopen).

Maar ik wil hiermee dus alleen maar aantonen: De mens, die zich aanpast, die tegelijk vele kanten uit durft kijken en zich niet aan een bepaald systeem of aan één gedachte gaat vastklampen, die kan over het algemeen - ook wanneer de invloeden, die voor sommige landen een ramp betekenen de wereld benaderen - nog heel wat tot stand brengen. Dat blijkt trouwens wel, omdat die invloeden ook wel andere delen van de aarde beroeren. En juist daar, waar de zelfstandigheid van de mensen het grootst is, is de feitelijke schade het kleinst. Dat is heel eigenaardig, maar dat is waar. Een mens moet dus in staat zijn zich aan te passen; en dan kan hij zelfs van invloeden van deze geaardheid gebruik maken.

Dan hebben we de kwestie van de revolutionaire invloed, die de aarde kort geleden een tijd heeft beïnvloed en dat binnenkort weer gaat doen. Dan kun je zeggen: Een revolutie betekent in verzet komen tegen alles, wat je niet bevalt. Maar als je dat gaat doen, dan wordt het een steeds grotere chaos. Je moet alleen in verzet komen tegen datgene, wat kennelijk niet juist is en waarvoor je een betere oplossing kent. Voor jezelf mag je veranderen wat je wilt, maar in de wereld mag je alleen iets kapot maken, als je er iets beters voor in de plaats kunt stellen; onder die invloed zeker.

Zou men in deze zin streven, dan zou zo'n revolutionaire invloed een verandering ten goede betekenen. Want het geeft de stimulans, het geeft de veerkracht om te vernieuwen. Maar mensen, die dan alleen aan hun eigen instelling of ideetje denken en niet nagaan; of dat nu klopt of niet, lopen vast. Zij maken de zaak nog erger dan ze was. Ze werpen Batista weg - bij wijze van spreken - en zitten met een Fidel Castro of een andere baardman op hun nek, die nog veel erger wordt.

Dus, vrienden - en dan ga ik mijn betoog beëindigen, want ik zit hier zo gezellig te praten, maar ik ontdek dat het zondagmorgen is; de tijd is dus beperkt - invloeden, die vaststaande waarden zijn, beroeren de aarde. Wanneer we dit nagaan, kunnen we daarin zelfs een zekere regelmaat ontdekken. Over het algemeen blijft men vele honderden jaren binnen het bereik van een dergelijke invloed. Dat wil zeggen, dat men vele honderden jaren met de invloeden uit een soortgelijke wereld weer in contact komt. Rekening houden hiermee betekent: je aanpassen. De mensheid zal dit uit zichzelf zelden doen.

In de oudheid was het voor de geest mogelijk om via vele goden met

hun mediums of bezielde priesters en profeten de volkeren te helpen en leiding te geven. Tegenwoordig denken de mensen dat ze het zelf kunnen doen. Maar ze hebben nog niet begrepen wat er gaande is.

Voor ons komt daarom zo langzamerhand wel een bijzonder zware tijd, als ik het zo eens mag zeggen. Want wij moeten proberen de mensheid toch hierop attent te maken. Wij moeten de mensheid proberen te wijzen, hoe zij zich kan behoeden tegen de dwaasheden die snel ontstaan, wanneer men die cosmische invloeden op een verkeerde manier behandelt en de ongelukken, die hieruit voortkomen. We zullen van onze kant daaraan natuurlijk zoveel mogelijk doen wat we kunnen. We zullen ingrijpen waar we kunnen.

Dan blijft er nog altijd een heel grote factor over; dat is de mens zelf. En daarom moogt u hieruit voor uzelve ook wel een les trekken, naar ik meen.

In de eerste plaats: Wees vrij. Niet door bandeloos te zijn of alle wet te verwerpen, maar door voor uzelf te erkennen wat - gezien de omstandigheden, uw eigen innerlijk wezen en uw geestelijk besef - de juiste banden of wetten zijn.

In de tweede plaats: Wees nimmer in uw denken, uw werken of leven eenzijdig. Zorg, dat u steeds verscheidene aspecten van elke zaak beschouwt; dat u zo mogelijk vele bekwaamheden bezit; dat uw werk zich in vele richtingen uitstrekt. Uw veelzijdigheid maakt het u steeds mogelijk om uit elke invloed die u beroert profijt te trekken. Eenzijdigheid kan soms gunstig zijn, maar dat gebeurt zelden. In de meeste gevallen betekent het groten-deels verliezen wat je meende bereikt en verworven te hebben.

In de derde plaats: Wanneer u zich als mens een klein beetje bewust bent van de geest (van het werk, dat de geest op de wereld doet), dan verwacht u van haar niet, dat ze uw zaken in orde zal maken, maar u begrijpt dat zij u zal helpen waar zij kan van uit haar inzicht en standpunt, waarbij haar inzichten over het algemeen verder reiken dan de uwe. Richt u dus op al die tekenen, op die inspirerende krachten, die stemmen, welke uit de geest op aarde kenbaar worden.

Richt u op de leraren en meesters, die deze geestelijke en enkele cosmische waarden aan de de wereld brengen. Want ge zult in hen niet alleen maar een aanpassing aan het groot-Cosmische kunnen vinden, maar tevens een aanwijzing voor uw eigen - volgens de nu bestaande condities en omstandigheden - meest juiste handel- en leefwijze, de meest juiste opvatting, de meest juiste reactie.

En zo zult u worden behoed voor tegenslagen, die u niet kunt verwerken. U zult de mogelijkheid vinden om, ondanks de schijnbare tegenwerking van de hele wereld, iets goeds te bereiken. U zult in uzelf vrede en kracht kunnen bewaren en nimmer u een machteloos slachtoffer van het noodlot voelen.

En mag ik het voor vandaag dan daarbij laten? Per slot van rekening, een klein beetje les mag er toch ook wel bij zijn? Dan geef ik u gauw over aan iemand, die wat wijding geeft of laten we zeggen: abstracte leer. Wat mij betreft, ik hoop dat ik u misschien weer een klein tikje in de goede richting heb geholpen. Maak er maar verder een prettige dag van.

Tot ziens.

--

Goedenmorgen, vrienden.

Uw opmerkingen en gesprekken waren, geloof ik, wel de aanleiding tot het onderwerp, dat u zo juist moest aanhoren. En dat brengt me tot deze beschouwing: Al, wat wij doen en wat wij zeggen, wekt een antwoord in de wereld, wekt een antwoord in God en wekt een antwoord in alle sferen. Want ons wezen schept onbewust de oorzaken van alle krachten, die hem beroeren. In ons leeft het Goddelijke. In ons is de kracht van het leven en het bestaan. In ons is de cosmische werkelijkheid. Maar wij, haar niet beseffend, wekken door dit onbegrepene in ons reacties buiten ons en vragen ons later af, hoe het mogelijk is.

Laat ons begrijpen, dat wij behoren in het vaste scheppingsplan. Vast zijn de lijnen, die getrokken zijn in het begin aller tijden; en in die lijnen ligt vastgelegd elk leven, elke weg en elke mogelijkheid. Voor ons is er één weg, die de juiste is.

Het leven lijkt soms wel een doolhof; maar één weg beantwoordt aan ons werkelijk wezen, aan onze bestemming en onze taak. Eén weg kunnen wij eeuwig voortgaan, altijd één-zijnde met God, altijd harmonisch met het Al, zonder ooit terug te keren. En alle andere wegen, ach, ze kunnen ons voeren tot ander besef, tot ander denken, maar we zullen moeten terugkeren tot dat ene, dat we werkelijk zijn. En daarom moeten we ons richten, naar ik meen, op de waarheid, die in ons leeft:

Aanvaard uw God in de wereld; vertrouw op God boven alle dingen; erken Zijn licht als enige maatstaf, waarde en werkelijkheid en stel uw vertrouwen slechts in Hem, levende het totaal van Zijn schepping en Zijn wereld en ge zult erkennen: ik ben deel van het Koninkrijk Gods en het Koninkrijk Gods is de eeuwigheid in mij, die al omringt en al samenvoegt tot één weg.

Hier heeft u een sleutel, die past op elk leven. Wij moeten de eenheid met het Hogere vinden. Niet op de manier, die een ander goed vindt, maar op onze eigen wijze.

Wij moeten niet ons pad verwisselen met dat van een ander, want we kunnen daar nooit harmonisch zijn. Als ik úw weg moest gaan, ik zou nimmer het licht kunnen beseffen, ik zou niet kunnen leven uit het licht, ik zou niet de kristal-gouden gloed kunnen drinken van de werkelijkheid. Want uw weg is voor mij lang.

En u kunt mijn weg niet gaan. Want als ge mijn weg gaat, dan zal mijn werkelijkheid voor u een reeks lege dromen worden; u moet uzelf zijn. Ge hebt uw eigen weg binnen het Goddelijke.

In den beginne heeft de Schepper één weg gesteld en één kracht en één werkelijkheid, waarvan juist gij de drager dient te zijn. En zoudt ge een ogenblik falen, de kracht blijft voortbestaan, maar uw bewustzijn neemt het niet op; ge zijt verwijderd van het geheel. Harmonie, eenheid met God, taakvervulling in de schepping wil zeggen: beseffen, dat je één bent met het Goddelijke, dat jouw wezen - niet zoals een ander het wil hebben of wil zien, maar zoals je bent - zin heeft; dat je je eigen weg niet aan een ander kunt opleggen en niet de weg van een ander kunt gaan, maar dat je jezelf moet zijn in de volheid en de kracht en het bewustzijn, die voor jou het grote licht zijn, de verbondenheid met alle dingen.

Vraag je nooit af, of het wel goed is. De meeste mensen doen dat zo graag. Want goed en kwaad zijn dingen, die we baseren op het oordeel van anderen. We weten wel, of iets goed is of niet. We weten wel, of iets aanvaardbaar is of niet, daarover behoeven we niet na te denken. Als ik moet vragen: Is iets goed of kwaad, dan past het al niet meer op mijn weg. Ik kan hoogstens zeggen: Ik ervaar het in mij en ik weet: het past niet of het past wel. Maar ik hoef het me niet verder af te vragen. Ik weet het.

Ik ben deel van de cosmos. Er zijn wijsheden, die voor mij bestemd zijn; en als ze worden uitgesproken, dan is het net, of die woorden ergens in mij

op hun plaats vallen. Onwrikbaar vast. Al het andere gaat me voorbij. Als God tot de hele cosmos spreekt, zijn er misschien 3 woorden, die bij mij blijven hangen. Maar die 3 woorden zijn deel van mijn wezen. Zij geven mij mijn weg aan, ze zijn mijn steun, ze zijn mijn kracht. Dan is al het andere minder belangrijk.

Leven betekent verder ook niet alleen maar bestaan in de stof, of alleen maar bestaan in de wereld of sferen. Want de continuïteit van ons bestaan betekent ook, dat wij verbonden zijn met alle werelden en sferen, waarin ons wezen ooit zal kunnen bestaan en tot uiting kunnen komen.

Ik leef in de sfeer. Misschien zult u zeggen: "Nu ja, dat is maar een geest." Maar ik heb in uw wereld geleefd en dus behoor ik tot uw wereld, net zo goed als u. En u hebt in mijn sfeer misschien reeds bestaan en dus behoort u tot mijn sfeer, evengoed als ik. Er is geen kwestie van "nu behoor je hier of behoor je daar". Je leeft en je bestaat in feite in alle werelden; maar je bewustzijn is op een gegeven ogenblik hier of daar geconcentreerd.

Zoals in een huis; nu bevindt u zich in deze kamer en zo dadelijk zult u zich elders begeven of naar de keuken, maar u blijft in datzelfde huis. Het zijn niet de kamers, die uitmaken wat u bent of waar u bent. Het is het huis. Het huis is voor ons de waarheid die we leven, de taak die in ons bestaat. Het is de harmonische verhouding met het geheel, die alleen voor ons op precies die manier kan bestaan en voor niemand anders precies zó. Het is ons beleven van God in overeenstemming met ons eigen wezen en zo God uiteten op de wijze, die volgens Zijn wil in den beginne en met Zijn eerste scheppingsdaad in ons leven is vastgelegd.

Onszelf zijn, onszelf leven, onszelf uiteten, juist en in overeenstemming met wat wij voelen als hoog, als licht, als kracht, als vreugde, dat is God vervullen in onszelf. Leven volgens ons eigen begrip van juist en goed, van verantwoordelijkheid, van vreugde. Dat is leven op de weg, die voor ons is bestemd. Er is niets, dat hieraan iets kan veranderen. Wat ik hier leef en wat ik hier ben op dit ogenblik, dat ik spreek door middel van een medium, dat werkt in andere werelden door. En wat ik misschien nu een enkeling hier kan geven, dat is mij een kracht elders. O, niet om de wisselwerking tussen ons, vergis u niet. Maar als ik u iets kan geven, dan vervul ik iets van mijn goddelijke taak; en waar ik mijn taak vervul, daar komt in mij vreugde en kracht.

Zó zijn de dingen voor ons allemaal eigenlijk terug te brengen tot onze weg, ons leven, ons bestaan. Dat klinkt heel erg egoïstisch. Maar ons bestaan is niet onszelf vervullen, zoals men dat soms beperkt menselijk ziet. Onze taak is met ons wezen de wereld vervullen.

Wij zijn een bron van kracht. Kan een lamp zichzelf beschijnen? Dat is haar onmogelijk. Ze moet haar licht werpen in de omgeving en wat weerkaatst wordt, maakt haar kenbaar. Zo zijn wij licht en kracht uit het Goddelijke, gedreven uit de goddelijke waarheid, het beginsel van de cosmische wil zelve, om uiterlijk onze weg en onze taak te vervullen. Wij uiteten uit onszelf geestelijke en stoffelijke krachten. Het is ons denken, ons handelen, ons streven, wanneer wij in de stof zijn. Het is ons inspirerend werken, ons afdalen naar sferen en ons opstijgen naar sferen en daar lering verwerven, wanneer we in de geest zijn. En al deze dingen tezamen zijn het licht, dat wij naar buiten doen schijnen; en van buitenaf komt het licht, waarin we onszelf kennen, waarin we onze eigen weg en ons eigen wezen werkelijk kunnen beseffen, wetende: het is goed.

Maar zelfs als we niet weten, of het goed is, is het de taak van een lamp om te branden. Laten we beginnen met onze taak te vervullen en niet wachten, totdat de wereld ons heeft gezegd: "Zo ben je en dus is dat je taak." Niet wachten, totdat zich ergens een bewustzijn heeft gevormd dat ons zegt: "Dit is nu de volmaakte weg." Laten we ons afvragen: Wat leeft in ons? Wat is de kracht in ons? Laten we ons dan verder aan niets

gebonden achten, dan aan dit ene: Wat is de kracht, die in mij leeft? Wat is de uiting, die ik de wereld moet geven, wat is mijn werkelijkheid en mijn bestaan? Niet volgens de vorm en volgens de normen, niet volgens de lering van de geest of van een evangelie, maar volgens God, Zoals Hij in mij leeft. Wat is mijn taak?

Eerst moet ik uit mijzelf weten te geven, niets slechts voor mijzelf zoeken en streven; en in deze volheid van mijn uiting mijn licht doen uitgaan in de wereld. Dan zal ik mijzelf leren kennen. Ik zal mijn taak vervullen. Ik zal in waarheid weten, wat het doel is om deel te zijn van een cosmische volmaaktheid, die op elk ogenblik beseft en beleefd kan worden door hen, die deel zijn van het Koninkrijk Gods.

Ik heb op het ogenblik niet veel bij te dragen. Ik heb eigenlijk alles al gezegd. Voor mij is het echter noodzakelijk om de dingen zó te zeggen, zó te denken en zó te beleven.

Zoek uw eigen weg, uw eigen noodzaak van leven en denken, van geestelijk streven, van stoffelijk handelen. Maar zorg ervoor, dat ge dat niet alleen voor uzelf doet. Zorg ervoor, dat ook uw licht in de wereld schijnt. Dan zult ge beseffen, waarom het mij zo'n grote vreugde was om deze morgen met u samen te kunnen zijn en iets van mijn beleven, mijn denken, mijn geloven aan u mede te delen. En daarmee geef ik het woord aan de laatste spreker, die de bijeenkomst voor u zal sluiten.

-:-

EEN DOOLHOF.

Een doolhof bestaat vaak uit lichte muren; en wie met zijn wil een muur doorbreekt en niet aarzelt om voort te gaan, bereikt al snel de werkelijkheid, die buiten de doolhof van het bestaan realiteit is geworden; de werkelijkheid, waarin men leeft, waarin men streeft, waaruit men voor zichzelf kan putten en waarin men zichzelf kan beleven.

Maar wie in een doolhof blijft tussen de ijle wanden, dun maar ondoorzichtig, sterk geweven uit waan, uit redelijk, uit filosofie en menselijk zedelijk begrip, uit behoefte naar nauw-omschreven openbaring, Godsgeloof en zelfverheffing, die doolt van het ene pad, dat eindigt en dan dwingt tot teruggaan, naar een ander; en vraagt zich af: Wat is de zin van het bestaan, waarin ik geen weg kan vinden?

Maar de doolhof, waarin de mensheid verkeert, is zelf geschapen. Het is niet een onontkoombare verwarring, waarin je zelf haast zult ondergaan, maar het is een aantal wetten en regels door uzelf gesteld aan het bestaan en daardoor delend het bestaan in vage en onbekende wegen.

Het Al ligt voor u open. Het leven is een zegen voor een ieder, die het kan aanvaarden en de waarden der werkelijkheid in zich erkent, die zich zendt tot het juiste, tot het goede. Niet verwerpend wat de schepping geeft maar erkennend, wat in het "ik" juist nog harmonisch met die schepping leeft en uit het "ik" als een behoefte of als een erkenning van de noodzaak wordt geboren.

Wie zijn wegen volgt overeenkomstig de werkelijkheid, in overeenkomst met God, zoals Hij in hem leeft, met de kracht hem gegeven, die gaat door het leven, zonder dat een doolhof hem belet zijn weg te gaan en hem doet vragen, waarnaar hij eigenlijk streeft.

Een doolhof wordt door mensen opgebouwd. En wie de sleutel beseft, kan ook in een doolhof betrekkelijk snel zijn wegen gaan en weer voor zich de vrijheid herwinnen. Maar wie de sleutel niet heeft, wie gevangen leeft in een doolhof door anderen opgericht, heeft die dan niet het recht om - zonder in wanhoop eeuwig te zoeken naar een uitgang, zelf vergaand mischien in waan van afhankelijkheid - de muren te doorbreken, te zoeken naar de vrijheid en de werkelijkheid, die toch ook voor hem een belangrijk

deel zijn van het leven.

God heeft geen doolhof geschapen. God heeft u een wereld gegeven, een kracht, een bestaan, waarmee ge - al is de waan een deel van uw wezen - de werkelijkheid kunt beseffen, waarmee ge angst en vrezen kunt overwinnen en de juiste inhoud vinden, de juiste waarheid omtrent eigen zijn.

Maar acht ge uzelf klein en onbelangrijk en laat ge u met al uw behoeven, stil begeren en verlangen, met noodzaak en met drift, met wezen en met ziel in muren van illusie vangen, hoe kunt ge ooit, u spiegelen steeds in de vertekening van die zelf geschapen waan, uzelf erkennen? En hoe kunt ge zonder het eigen wezen te beseffen ooit het ware licht, uw God verstaan?

Neen, vrienden, een doolhof in geestelijke zin wordt geboren uit de dwaasheid van menselijk vertrouwen en menselijke wetenschap, waardoor men gaat bouwen op wat een ander heeft gezegd en wat een ander juist heeft geacht; en zichzelf het recht en de macht ontzegt om na te gaan, of anderen wel goed hebben gedaan.

Gij leeft; en niemand anders kan u leven. Gij zijt; en niemand buiten u kan op uw wijze en uit uw werkelijkheid bestaan. Wilt gij alleen op dat, wat anderen menen, zeggen, eens geschreven hebben, bouwen, ge maakt uzelve een doolhof, waarin het bestaan verzandt, waarin de vreugde sterft. En toch hebt gij het vreugdig-zijn van eeuwigheid beërfd als tempel in uw wezen, als kern van uw kracht door de goddelijke vonk in u levend als ziel en gegeven als werkelijke zin en als deel van het leven.

Neen, een doolhof en daarmee zo menige strijd komen niet voort uit uw God of uit de werkelijkheid, maar uit een deel van uw eigenwaan. Erken de wereld zonder de grenzen van menselijke rede en leer in vrijheid Gods wegen te gaan. En ge zult uzelve kennen, ge zult in u dragen een cosmische vrede en harmonie, die al omvat. En nimmer meer uzelf beklagen over doolhof van begrippen en der dagen zat verdergaan.

Wij geven u lessen over het bestaan van de mens, de invloeden in het menselijk leven. We trachten u duidelijk te maken wat in streven en denken het meest juiste kan zijn. Maar altijd klinkt weer dat ene woord: Gijzelve moet beslissen. Gij moet zijn en gij moet leven. Gijzelve moet streven en vrijheid vinden en uit eigen kracht! Gijzelve moet de goddelijke macht in u belevend aan het leven zin en inhoud geven. Het is niet voor niets, dat dat zo lange tijd veelvuldig wordt gedaan. Voor ons is het brengen van die leer een deel van ons wezen en van onze taak. Voor u is het de mogelijkheid om waan te overwinnen en u te bezinnen op uw werkelijkheid, erkennend licht in eigen leven, de kracht waaruit ge voort kunt gaan, zodat die doolhof kan vervallen.

Daarmee heb ik, geloof ik, het beeld van de doolhof duidelijk genoeg getekend. Ik wil dan ook de bijeenkomst sluiten en wel met de volgende woorden:

Zolang ge in uzelf vrede hebt met uw God, zolang ge uit uzelf de wereld iets moet geven, kunt geven en móógt geven en in uzelf vrede kunt bezitten, gaat ge de juiste en de rechte weg. Zodra de wereld u bewondert en bejubelt, maar ge in uzelf geen vrede kent, gij van de wereld neemt en niet weet te geven, wanneer gij alle dingen ter wereld kent, maar het beeld van uzelf niet kunt beseffen, zo is uw weg verkeerd; want harmonie met alle zijn is het einddoel van elke weg, ook de uwe.

Dit is iets, wat ik u nu zeg, maar wat een ieder uit het leven of uit vele levens leert, totdat hijzelf harmonisch is, harmonisch kan bestaan en dan weet: Ken ik mijzelf en ken ik mijn God, de waan is verdwenen; en wat blijft is werkelijkheid. Om die vreugde toestand te bereiken zal voor de meesten van ons, ook voor mij waarschijnlijk, wel enige tijd vergen. Maar weten, dat we reeds nu werkelijkheid kunnen vinden en uit de doolhof van onze innerlijke verdeeldheid en strijd kunnen ontkomen, dat lijkt mij toch wel een prettig beeld, dat naar ik hoop ook u met mij deelt.

:--: